

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

NR. 6 * SEPTEMBER 1949 * 32. ÅRGANG

MÅNEDENS VERS

*Begynd i dit eget indre,
dersom du vil fred på jord.
Begynd med at dæmpe og lindre
de selviske ufredsord.
Begynd i det skjulte og stille,
begynd i dit eget hjem,
for husk, det er fra det lille,
det store vokser frem.*

*Begynd med en fredfyldt stemme,
dér, hvor du mest bliver hørt,
begynd med at kunne glemme,
hvad ilde har dig berørt.
Begynd med at kunne dæmpe
fred blandt dem, du står nær,
da lærer du først at kæmpe
med held mod det ondes hær.*

Kære spejdere!

Vejen har ligget hen i sommerdiset feriefred, — men så skærer et vræl gennem alle haver: „Jeg siger det! Jeg siger det!“ og man hører en lille mand på klaprende røde sommertræsko pile ned ad asfalten for at komme hjem og sladre.

Der er noget usselt og forstemmende ved denne sladren! Denne renden hjem for at sige det til mor, eller denne selvretfærdige svansen op til læreren for at sige, at Ole har trukket i fletningen og smidt den røde sløjfe væk! Hvor respekterer vi ikke den lille unge, der lader sig puffe omkring

uden at skulle søge snøftende trøst hos sin mor, eller den blåmejse, der selv klarede sig over for den store, der drillede hende, hun er mange af de gule ærter værd, som ellers opnåes for mere håndgribelig dygtighed.

Det er to kategorier, der sladrer, det er de lidt sølle, som ikke kan klare sig selv, og som altid må have en ældre og større at støtte sig til, fordi de ikke tør forsvare sig selv, hverken er hånd- eller mundrappe nok til det; og så er det de forkælede, de, der ligefrem ikke er vant til, at verden giver små og store stød, som man selv må afparere, de er vant til at være svøbt ind i lyserødt vat og går ud fra, at der altid er nogen, der vil polstre verden for dem.

Det sker, at vi får den slags ind i patruljerne. De er ikke så lette for en ung patruljefører at klare, men du skal finde ud af, om denne lille sladrehank hører til den sølle slags eller den forkælede. Er hun sølle, skal du prøve at ophjælpe hendes selvrespekt, lære hende selv, at det og det er hun jo dygtig til, måske dygtigere end de andre, og du skal prøve at få de bedre udrustede til at hjælpe i stedet for at drille og hundse, gøre dem meddelagtige i den opgave, som det er at hjælpe en måske fra naturens hånd mindre vel udstyret lille kammerat til at klare sig; men lad hende lige fra starten forstå, at i patruljesamfundet hjælper det ikke at sladre, for det er der ingen, der tager hensyn til.

Det samme skal den forkælede forstå. Hun skal lige fra begyndelsen lære, at nu må hun klare sig selv, hun kan ikke gøre sig interessant og bemærket ved hele tiden at sladre om, at sådan siger Lene og sådan gør Hanne. Hun er en ener, og hun må klare for sig selv.

Det er ikke alene for at hjælpe den sølle og den forkælede af med en skidt vane, at I straks i patruljen skal lade dem forstå, at sladder tolereres ikke i Falkene, Gulspurvene, Stjernerne og alle slags patruljesamfund, men også fordi sladder underminerer det gode forhold i en patrulje, for man har det ikke trygt og godt, hvis man aldrig kan være sikker på, hvad andre siger om en bag ens ryg. Man skal have det godt med hinanden og kunne stole på hinanden — og det vil vi stræbe efter i den splinternye sæson, vi nu går ind i.

Mange hilsener

Bundesofie

PIGESPEJDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

Får vi kartoffelbilleferie i år?

Omtrent samtidig med, at I tog på sommerferie, ankom postbudet til hver eneste skolekommission og hvert eneste byråd med en gul konvolut med undervisningsministeriets mærke bag på. Den blev åbnet og brevet læst, og der blev sagt „nå“ og „ja“ — og „det går nok ikke så galt“ — og så blev brevet lagt hen til alle de øvrige cirkulærer fra undervisningsministeriet, som kommer hele året rundt.

I brevet stod der, at da „der er fare for, at Coloradobillen, hvis angreb er ødelæggende for kartoffelafrøderne, skal brede sig til Danmark — særlig de sønderjydske landsdele og de sydlige øer — har undervisningsministeriet tiltrådt landbrugsministeriets forslag om, at statens plantetilsyn i påkommende tilfælde med kort varsel kan søge de lokale skolemyndigheders bistand ved eftersøgningen af Coloradobiller“.

Hvad skjuler der sig nu bag den bugtede kancellistil? Og kan det komme til at berøre pigespejderne? Det kan det nemt — de „gode“ tider synes nemlig at være ved at vende tilbage, hvor man fik fri fra skole, når der skulle tages fat. I gamle dage var der først og fremmest *kartoffelferien*, som altid var afstemt sådan, at den kom til at passe med, at poteterne var tjenlige til at hives op af mere eller mindre tjenstivrige børn. Men da man som bekendt ikke dyrker kartofler i byernes gader, blev navnet, som tiden gik, ændret til efterårsferie — for *ferie* er der jo ingen af os, der godvilligt giver slip på! Men nu ser det ud til, at Danmarks piger og drenge kan komme på arbejde igen i ferien — det trækker op til, at det ikke bliver kartoffelferie — men kartoffelBILLEferie i år.

Som I ved, bliver „Pigespejderne“ altid til i god tid. Vi er altså afskåret fra at være helt aktuelle, og når I får bladet i hånden, kan det være, at Koloradobillen er strakt til jorden af gæve stridsmænd fra landboernes og plantetilsynets hær. Det kan også være, at I netop er blevet udkommanderet — og det kan være, at I ikke har modtaget nogen mobiliseringsordre overhovedet. Men den kan komme en dag, og så er det godt at kende lidt til fjendens meriter. for at kunne gå løs på ham med den rette kampånd.

Et spørgsmål, der først og fremmest melder sig: Hvad skal vi gøre, og, får vi som rigtige soldater noget sold?

Ja, se — kampen består i at samle biller ind. Det er der ikke noget uappetitligt i. Det svarer til, hvis man fik besked på at gå ud og samle Mariehøns. Og hvad belønningen angår kan intet siges, da disse linier skrives. I fjor fik de hollandske piger og drenge 5 gylden for hver liter biller, de samlede sammen, og i den russiske zone i Tyskland, hvor Koloradobillerne også hærger, har myndighederne nu besluttet at give rigtigt „sold“! 100 gram slik for hver 20. nedlagte bille — og dér tegner det altså også til at blive godt med huller i tænderne efter jagten.

Men nu billen. Hvorfor hedder den netop *Koloradobillen*?

Vi skal tilbage til 1860 — til den glade nybyggertid i Amerikas rivende udviklingshistorie. Tolv år tidligere, i 1848, var den første nævefuld guld blevet fundet i Californien, og rygtet var fløjet over havene og havde kaldt en strøm af eventyrlystne mennesker til den nye verden. Mens San Francisco blev aftager af den mest guldtrøstige del af strømmen, spredtes indvandrene, som årene gik, mod nord og øst og opslugtes bl. a. af Rocky Mountains

bjergegne i staterne New Mexico og Colorado og mange flere.

Bjergværksdrift blev allerede da i flere af staterne den vigtigste næringsvej, efterfulgt af landbruget, der skulle selvforsyne de nyankomne. Det var en indvandrerstrøm ikke uden initiativ, og navnlig skal de Colorado-farmere huskes, fordi de intetanende bragte en pest over verden, som aldrig siden er blevet kuet.

Overalt i Colorados marker, mellem majs og hvede og kartofler voksede til farmernes store fortrydelse den gule bøffel-burre, en plante, der med sine gule torne gjorde dem livet surt. Bøffel-burren var et besværligt ukrudt og var vanskeligt at komme til livs — men de gode farmere havde én forbundsfælle i kampen: en gul- og sortstribet bille, der både som larve og voksen gjorde sit bedste for at æde ukrudtet. Når nu billerne havde så godt tag på planterne, ville det så ikke være muligt for menneskene

at ordne resten og udrydde planten? De tanker gik man med i 1860 og det følgende år, indtil farmerne i 1862 havde fundet hinanden i den fælles kamp. Planterne blev revet op overalt, og efter at have ligget og tørret på markerne blev de brændt, for at froene ikke skulle ligge og spire. De enkelte planter, man havde overset, var man sikker på, at de stribede biller nok skulle tage sig af.

Alt gik programmæssigt, og i glæden ænsede man ikke, at billerne sværmede væk fra de dødsdømte planter. Hvor de agtede at tage hen, måtte blive deres egen sag. Og det blev det!

Ingen vil påstå, at billerne gjorde det mere af vilje end af nød, men beviset for, at det hævnner sig at pille ved naturens ligevægt, var givet. Billerne kastede sig over nybyggernes kartofler, som var i familie med deres tidligere foderplante. Har de fra først af betragtet kartoflerne som et surrogat for bøffel-burre, så fandt de i hvert

fald hurtigt ud af, at kartoffelplanterne ikke var ringere føde — de trivedes så godt som ingen sinde. I løbet af syv år havde de lagt kartoffelavlens øde i et bredt bælte tværs over Amerika. Som haglbyger slog billerne ned over kartoffelmarkerne og gnavede planterne af til ribberne — mange steder lå de i så tykke lag på gader og veje, at vognene, der kørte hen over dem, æltede dem til en stinkende, fedtet og rødgul masse, og jernbanetogenes hjul gled rundt på skinnerne uden at komme en centimeter frem.

Amerika fik endda ikke lov til at beholde sit selvopdrættede skadedyr inden for sine egne grænser. I begyndelsen af 1900 begyndte Coloradobillerne at dukke op i Europa — de kom ind med amerikanske kartoffellaster. I en snes år lykkedes det dog at få dem udryddet, efterhånden som de dukkede op, og man sikrede sig fremtidig ved at forbyde al indførsel af amerikanske kartofler.

Men i 1920 gik det galt. En planteskole ved Bordeaux havde fået en sending amerikanske ædelgraner, og imellem nålene sad nogle af de frygtede biller. De blev overset i første omgang, og snart havde deres efterkommere sat sig godt til rette i de omliggende kartoffelmarker. Denne gang lykkedes det ikke at udrydde Coloradobillerne — de bredte sig over næsten hele Frankrig. Herfra vandrede de i tredive ind i Belgien, Holland, Luxembourg, Schweiz, Spanien, England og Tyskland. I Spanien viste de sig i 1935 — men på det tidspunkt syntes borgerkrigen vigtigere end billebekæmpelse — en parallel til, hvad der senere hen skulle ske.

De første angreb på Tysklands kartofler fandt sted ved byen Stade, 35 km vest for Hamburg. Bekæmpelsen varede i to år og kostede staten 175.000 rm. For denne anseelige sum uskadeliggjordes 523 biller, 8466 larver, 18 pupper og 17 hobe æg. Hver kvadratmeter jord i det hjemsøgte område blev gravet op og rystet gennem en sigte, hvorpå jorden blev vandet med benzin. Denne ene gang sejrede tyskerne.

I 1937 kom dyret igen til Tyskland, som nu var parat med en speciel „kartoffelkäfer-abwerdienst“; på 47 steder skulle korpset sætte ind, og det magtede det ikke. Tre år senere blev billerne fundet på næsten 1500 forskellige steder — men da var krigen kommet, og dermed havde Churchill gjort billerne rangen stridig som fjende nr. 1.

Det siger sig selv, at krigen begunstigede billernes angreb, og da freden endelig kom, var Europas kartoffelmarker i en ynkelig forfatning. Men med freden kom også et nyt bekæmpelsesmiddel al verdens mennesker i hænde. Det var DDT — det nye insektdræbende middel. I fjor, da store angreb satte ind i Holland og Belgien, gik man i gang med at pudre kartoffelmarkerne med DDT — fra Helikoptere! På billedet kan I se, hvordan Helikopteren er udstyret med et apparat bagtil, der ser ud som en mægtig stor rive. Rivens „tænder“ er hule —

det er altså det gammeldags vandvognsprincip, man bruger, når man sprøjter afgrøder fra luften. Enorme arealer kan nu let sprøjtes effektivt på ganske kort tid, og endnu en fordel har man af Helikopteren: Lufttrykket fra rotorens vinger er så kraftigt, at kartoffelplanterne bliver blæst halvvejs omkuld. Derved kommer de til at dreje undersiden af bladene opad, og det er netop det fine ved det, for dér sidder Coloradobillerne.

Husk nu, hvordan den ser ud! Den er noget større end en Marichøne, og den har gule og sorte striber ned ad ryggen, sådan som I har kunnet se det på de plakater, der nu i mange år har hængt på jernbanestationer, toldsteder og politistationer, hvor man også kan se billeder af Coloradobillens røde larver med de sorte prikker, som ved deres appetit er årsagen til, at vi er så bange for at få Coloradobiller i vores kartofler.

Kommer I ikke ud på organiseret jagt, så hold alligevel altid øjnene åbne, hvor I færdes. Husk, at en enkelt hunbille udryddet i tide svarer til 30 millioner Coloradobiller i løbet af et par år!

—scient.

Man snakker saa tit om noget, man ikke ved noget om ...

Det er ikke så længe siden, at jeg var i et selskab, hvor man diskuterede kunst. Samtalen gled efterhånden hen på en bestemt maler, der nu er død, men hvis billeder man er begyndt i høj grad at regne med.

En ganske ung pige i kredsen bemærkede pludselig: „Han var da vist en væmmelig udhaler, man hører altid, at han tilbragte sin meste tid på vinstuer og knejper.“

„Så hører man forbandet fejl!“ kom det prompte fra en ældre herre.

Begge bemærkninger fik os andre til at studse. Pige-barnets var taktløst og meget umodent, og den ældre herres var næsten for brutalt.

Men så fortsatte han omtrent som følger: „De, unge dame, og også De, mine andre tilhørere, har rimeligvis slet ikke kendt noget til denne kunstners liv. De har antagelig hørt en og anden løsreven historie, der kan være sandhed eller løgn, men som i hvert tilfælde kun har handlet om en episode, der intet alvorligt har betydet for vedkommende mand. Han var den flittigste arbejder, jeg nogensinde har kendt. Han var i sit atelier fra tidlig morgen og så længe der var dagslys at male ved. Eller også var han ude for at gøre studier både i naturen og blandt mennesker. Hans skitsebog var med ham og i anvendelse hvor han så gik og stod. Han kunne arbejde dage og måneder med et bestemt emne og gøre det om og om igen, indtil han fandt resultatet forsvarligt. Hvis en ven eller en kunstkender anmeldte sit besøg, saa kunne han blive aldeles rasende over forstyrrelsen, og han bad dem altid vente med at komme til om aftenen, naar han alligevel ikke kunne arbejde, fordi lyset da manglede.

De synes naturligvis allesammen, at jeg før fejede vor

lille veninde her lovlig brutalt af, og det kan jeg gerne indrømme Dem, og jeg kan også give Dem, unge dame, en undskyldning for det, men jeg tager ikke mine ord tilbage, for jeg har efterhånden i mit lange liv hørt så mange løsmundede udtalelser både om denne mand, som jeg har sat stor pris på, og om andre kunstnere. Det er blevet god latin imellem folk i almindelighed, at kunstnere skal være et folkefærd, der sløser deres tid og liv hen i sold og lediggang, og det er på tide, at man får slået en pæl ned igennem den skrøne, og det må vi gøre, der har kendt dem på nærmeste hold, og som derfor ved, hvad vi taler om.

Begribeligvis er der dovne lediggængere, der går og leger kunstnere, ligesom der er dovne lediggængere, der leger forretningsmænd eller kontorflakkere eller som snylter på arbejdspladserne, men de kommer aldrig til at betyde noget som kunstnere, ligesålidt som de kommer til at betyde noget de andre steder. De tæller slet ikke med, når regnskabet skal gøres op.

Jeg kan fortælle Dem, at når vi giver os til at gå kunsthistorien igennem, og litteraturhistorien og musikhistorien — hvorfor ikke tage videnskaben med i samme vogn — så vil De se, at allerstørsteparten af de mænd og kvinder, der kom til at betyde noget indenfor disse kulturgrene, det har været myreflittige mennesker, der ofte har slidt sig op før tiden, eller også er blevet ældgamle, hvad de næppe var nået til, hvis de havde brændt deres lys i begge ender. Fattige har de været, og det var den mand, som vi begyndte at tale om i aften, også, jeg havde nær sagt: for alle pengene, hvis det ikke ville lyde som en dårlig vittighed, og meget har de måttet give afkald på i det ydre som smukke klæder og almindelig komfort, men selve glæden ved at koncentrere sig næsten hensynsløst om det arbejde, som de følte var deres kald, har vel holdt dem skadesløse overfor disse ofre.

Vi skal være glade, ja lykkelige, for disse mennesker, der sætter alt ind på at bringe noget skønt, noget genialt ind i vor almindelige gråmelerede tilværelse, og vi skal lade dem være i fred og hverken rende dem på dørene, fordi vi er kunstsnober, eller bagtale dem og underminere deres ry, fordi vi ikke kender dem og forstår dem og deres levevis.

Og så må De forøvrigt undskyldte min lange tale, mine damer og herrer, og det må De også, unge dame, der sidder der og rødmer, fordi De blev anledning til den. Dem takker jeg i al stilhed, fordi De gav mig anledning til den. Gid De vil lære af den og huske den længe.“

Om den unge pige gjorde det, ved jeg ikke. Jeg gjorde det i alle tilfælde, og nu har jeg givet mine læsere lejlighed til at gøre det også.

W.

Indbydelse til Pigespejderkorpsets 5. trekløvertræning

Efter en pause på tre år bliver der i 1949—50 igen trekløvertræning.

Igennem trekløvertræningen tilbyder Det Danske Pigespejderkorps de aktive førere at samles til en videre dygtiggørelse ved at indbyde deltagerne til at besvare 10—12 skriftlige spørgsmål og senere til at mødes i en lejr, hvor der på grundlag af de i forvejen besvarede spørgsmål bliver lejlighed til samtaler og diskussioner. I lejren får førerne også lejlighed til at vise deres praktiske dygtighed. Igennem trekløvertræningen vil vi gerne give deltagerne lejlighed til at komme nær ind på kernen i spejderarbejdet samt styrke kammeratskabet imellem korpsets førere. For at få det rette udbytte af denne specielle træning forudsættes det, at man er fortrolig med et førerarbejde indenfor korpset, samt at man har erhvervet sig en praktisk dygtighed. For at deltage i lejren skal man være i god fysisk træning.

Betingelserne for at deltage er derfor bestemt således:

Alder: mindst 23 år.

Spejdertid: mindst 5 år.

Dygtighed: ridderspejder.

Erfaring:

a) Have ledet en trop eller flok, eller have været

behjælpelig dermed, så man kan fremlægge plan for gennemført trops- eller flokarbejde gennem mindst 3 måneder.

b) Have været ansvarlig for planlægningen og ledelsen af en week-end lejr eller have været med til at planlægge og gennemføre en sommerlejr.

c) Have deltaget i et af korpsets træningskursus eller -lejre.

For at melde sig til trekløvertræningen 1949—50 må man have ovenstående dygtighed inden 15. januar 1950.

Det Danske Pigespejderkorps' 5. trekløvertræning begynder 1. november 1949, hvor deltagerne vil få tilsendt den første halvdel af de skriftlige spørgsmål. Disse besvares og indsendes til trekløverledelsen inden 15. januar; næste halvdel af spørgsmålene udsendes til besvarelse inden 1. april 1950.

Indmeldelse med oplysninger om, hvordan man opfylder de stillede betingelser for deltagelse i træningen, skal ske igennem divisionscheferne til korpskontoret i Odense inden den 15. oktober 1949.

Til divisionschefmødet indbydes

Een repræsentant fra hver division samt distriktschefer og korpsstab. Forslag til dagsorden indsendes til undertegnede inden 15. september. Nærmere besked udsendes i slutningen af august direkte til divisionscheferne.

Vel mødt!

Spejdercheferne

Svinhufvutävlingen i Loilanniemi-lejren

I 1932 skænkede den daværende præsidentfrue Ellen Svinhufvud et vandreskjold, som troppene i Finland kæmper om hvert år. Hver trop må deltage med et hold på 2 spejdere, og det plejer at være almene spejderfærdigheder, der konkurreres i.

I år var denne konkurrence på grund af de nordiske gæster i lejren lagt som en *tur gennem Sverige, Norge, Danmark, Island og Finland*, hvor de tilsidst skulle finde trolden „Pessi“ og give ham gaver i form af mad, drikke og et bo. (Pessi er en af hovedpersonerne i den bog, der brugtes som ramme om hele lejren).

Det var et stort arrangement — der var over 100 hold, og paa grund af de to sprog, finsk og svensk, måtte der alle steder være både finske og svenske dommere og opgaver.

Kl. 10 startede 1. hold. De fik et kontrolkort, som dommerne skulle påtegne og besked om at gå 200 m frem. Der hed opgaven: *Gå 200 m i en bestemt angivet kompasretning* — og I kan tro, det var ikke som at gå i vore danske skove — nej, terrænet var meget vildt og urskovsagtigt — flere steder ufremkommeligt, så man måtte udenom, så holdene måtte virkeligt arbejde! — og omsider nåede de så frem til

Sverige

1. Takling af et reb.
2. Sy en knap i (knappen var lumskeligt anbragt *på* en Lomme).
3. Gå ad den mærkede bane til Norge, og sikken et terræn igen!

Norge

(et reb hængte ned fra en klippe!)

1. Bind knob om dig selv (pælestik) og hejs dig op på klippen.
2. Bind tørklæde for øjnene og følg snoren til Danmark.

Her var terrænet ikke lettere — gennem sump og krat — over klippesten og revner.

Danmark

(her havde vi, så godt forholdene tillod det, lavet en dansk patruljejrplads — og her tog dom-

De danske lejrdeleger ankommer i store pramme til Loilanniemi

merne bindet fra øjnene og spurgte, hvordan de var kommet til Danmark! Nogle mente: efter snoren, andre: med nattog, atter andre gav en lang beskrivelse om båd, biler, tog etc.).

1. Morsemelding (eks. gå:)
der lød: gå i kompasretning 280° til Island, og lad et flyvende dyr føre jer til Hekla, som har udbrud!

Island

Det var virkelig en ø, som de måtte vade over til til helt op over knæene og på en meget afvekslende bund! — det flyvende dyr var svært at fange og sværere at holde fast på — bedst som de troede, de havde det i hånden, pst. — var det væk, når de skulle vise det frem.

På øen brændte en ild (Heklas udbrud).

1. Sluk branden ved at fylde krateret (en spand) med vand, som I henter, i hvad I har! — sko, huer, krus, hænder, mund blev brugt.
2. Gå 250° til Reykjavik og rejs derfra over vandet (svømmende) til Finland.

Her var der dybt, og nogle forsøgte at vade, men blev våde til midt op på livet — andre gjorde det rette og svømmede med tøjet i en bylt på hovedet over til

Finland

1. Giv jeres gaver til „Pessi“. (Han sad udklædt med langt hår og lådne øren inde i skoven. Fik han ikke rigtig mad, blev de sendt efter noget andet. Drikke gav de ham

i huer, hule sten og blade foldet som kop, og små agern og lignende).

2. Tegn en skitse over „Danmark“, som I passerede!

Her blev de fleste chokerede — de havde ikke lagt mærke til, *hvad* der var på den danske lejrplads, og slet ikke hvordan det lå i forhold til hinanden!

Så var turen slut — den havde taget ca. 3 timer, og nu fik de besked om at gå nærmeste vej hjem uden at fare vild!

Alle var glade, de havde oplevet en masse og moret sig dejligt.

Resultaterne blev opgjort ved et senere lejr-bål — og det var en af troppene fra *Lapland*, der vandt i den finsktalende gruppe, og det var søspejderne fra den svensktalende.

Søren.

Jytte Poulsen, 2. Odense. Henni Haldborg og Rigmor Knudsen, Meiserne. Ellen Hasch, Inge Høg Madsen, Gidda Rose Woss og Lis Kammersgård, Næstved.

Henni Haldborg, Anni Henriksen og Rigmor Knudsen, Meiserne.

Hanne Sinding og Eva Voigt, Meiserne. Kirsten Ingerslev og Lis Overgård-Madsen, Næstved.

*** POSTBOX ***

Her ligger 2 breve fra 14-årige kammerater på *Philippinerne*, — det er da langt borte, sådan som nogle af jer ønsker det.

En 14-års pigespejder fra *Sydaustralien* ønsker en pen-friend.

Vore søspejdere kan nu komme i forbindelse med søspejdere i *Sydaustralien*; send bare adresse til mig, en skipper venter på at fordele dem.

Mine stakkels gifte tropsførere venter stadig på svar.

Der er ikke forbindelse med *Spanien*, men der er mulighed for at få forbindelse med *Grækenland* og *Grønland*.

Fromse

En tak...

En hjertelig tak til alle, der sendte mig pakker til balterne. Jeg vidste, at trods gavmildhed i mange år ville jeg dog ikke bede forgæves. Nu til efteråret, når vi tager vintertojet frem, så er der måske igen noget, som man vil være glad for at vide godt anvendt af mennesker, der har vanskeligheder med at skaffe sig alt det, der hører til at være klædt på. Så I den glæde og taknemmelighed, der lyser ud af vore baltiske gæsters øjne over, at der stadig er nogen, der tænker på dem og viser det i gerning, ville I synes som jeg, at det er en stor løn for en relativt lille gave. Vi giver jo af vor overflod.

Fromse.

JUNI-JULI-bladets opgave med H. C. Andersencita-terne er vundet af *Elisabeth Flemming Nielsen, Stjernholm A., Horsens*. Elisabeth får et gavekort på 10 kr. til depotet.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Helstegt gris serveres

Står der i kogebogen

!!!

Med citron i munden og persille bag ørene

★ BLADE AF EN

Det var svært om morgenen at nå at få flettet håret

... og vi skulle skynde os, for vi var køkkenhold!

Hvad mon vi skal lave i dag?

Vi skal på nybyggertur!

Til middag fik vi

kørnemælk og jægergryde

TROPSDAGBOG ★

Det var næsten det sjoveste at være på byhold

Nina var god til at undervise i fløjtespil

Her vandrer vi ud i den sollyse dag

for at invitere vore handlende og andre gode venner til lejrball

Vi øvede os i at kaste redningsreb ud i vandet

En dag var vi i Æbeltoft med vore norske og engelske gæster

Hvad forstår man egentlig ved moralisk oprustning

Frankrigs udenrigsminister, Robert Schuman, har for nylig udtalt: „På det økonomiske område har vi Marshallplanen. På det politiske og militære har vi Atlantpagten. Det er nu nødvendigt, at vi giver Europas millioner et ideologisk livsindhold. Vi må nå ud til folket, så at pagten kan blive understøttet af en dyb forvandling i vor måde at leve på i den vestlige verden.“

Disse ord giver udtryk for en bekymring, som nok lever i de fleste af os: de forenede nationer, Atlantpagt, Marshallplan, alle disse forsøg på at skabe sikkerhed og en verden, der er til at holde ud at være i, kan være gode nok — men er de tilstrækkelige?

Gang på gang har vi set, at planer og pagter i sig selv ikke er meget værd. Værdien af dem afhænger af de mennesker, der skal føre dem ud i livet.

I årene 1918—39 kom alle de gode bestræbelser til kort.

Hvordan vil det gå denne gang? Hvad er det, der skal til foruden dollars og traktater?

Schuman siger, at to ting er nødvendige: et ideologisk livsindhold og en dyb forvandling i vor måde at leve på.

Dette er netop, hvad tusinder af mennesker har fundet gennem moralsk oprustning, i det sidste tiår. „Snak“, siger de kloge, „mennesker er, som de er, og lader sig ikke forvandle.“ Men vi, som gang på gang har set det ske for øjnene af os, tror mere på disse kendsgerninger end på de kloges tvivl.

Vi har set splittede og ulykkelige hjem blive forvandlet til hjem, hvor alle familiemedlemmerne — og naboerne med — kan mødes i en ny harmoni og hente kraft og inspiration til deres daglige arbejde. Vi har set klassekamp og arbejds konflikter blive afløst af gensidig tillid og samarbejde. Vi har set mennesker, der har hadet hinanden på grund af nationale modsætninger, og hvis hjerter var fyldt med bitterhed, blive venner i kampen for en ny verden, der er fri for had og frygt og begær. Og alt dette sker, fordi enkelte mennesker bliver anderledes, fordi de får mod til at erkende og gøre op med deres egen uærlighed og selvished, og fordi de begynder at kæmpe for det, som er ret, i stedet for selv at få ret. Så oplever de, at i situationer, hvor menneskelig visdom ikke slår til, der har Gud en vej, hvis vi er villige til at lytte til ham og adlyde ham.

Det er den slags ting, der sker i Caux, og om hvilke en tysk journalist fra „Der Tagesspiegel“ i Berlin siger: „At nationerne mødes her i Caux er ligeså vigtigt for mit folk i Berlin som luftbroen, der holdt os i live gennem lange måneder.“

Her er nogle eksempler:

To mænd sad over for hinanden ved et bord i Caux. Den ene sagde: „Der er to grunde til, at vi to skulle hade hinanden. De er franskmænd, jeg er tysker. Og De er kapitalist, jeg er arbejder.“ Den anden svarede: „Der er endnu en tredje grund til at hade. Deres folk dømte mig til døden og kastede mig i fængsel. Jeg så næsten alle mine venner dø omkring mig.“ Idet han rejste sig, tilføjede han: „Men det er fortiden. Vi må glemme vort had. Mit eneste ønske er at række Dem venskabshånd.“

De to mænd gav hinanden hånden — den tyske fagforeningsleder, som har ansvaret for 3 mill. mand, og George Villiers, som er formand for sammenslutningen af arbejdsgivere i Frankrig.

Monsieur Villiers begyndte at planlægge, hvordan han skulle invitere de ledende mænd både fra fagforeningerne og arbejdsgiverforeningerne fra hele Europa til Caux for at finde svaret på de problemer, der har skabt kløfter mellem deres klasser og deres nationer.

Fra Japan kom en delegation anført af mr. Katayana, Japans første statsminister efter 1947-forfatningen og formand for det japanske socialistparti. Han stod på tribunen omgivet af delegationer fra Indien, Pakistan, Ceylon, Indonesien, Kina og Birma. Han sagde: „Jeg vil gerne bede om tilgivelse for de store forbrydelser, som vi har begået imod vore naboer, særlig østens folk. Moralsk oprustning vil forene verden.“ Som svar trængtes ledende mænd fra de lande, der under krigen blev besat af japanerne, omkring mr. Katayama for at takke ham.

August Metzinger, arbejdernes tillidsmand ved Hoesch minerne i Essen, tidligere medlem af det tyske kommunistparti, talte fra tribunen sammen med Otto Springorum, direktør for Gelsenkirschen kulkompagni, som producerer en femtedel af Ruhrkullene. Metzinger, hvis hænder var blåarrede fra års kamp for at udvinde kul fra Ruhrs dybe gruber, sagde, at det var et mirakel for ham at stå der sammen med Springorum, der indtil for nylig af en del af minearbejderne ansås for en af de mest reaktionære mænd i Ruhrdistriktet. Så fortalte han, hvordan hans familieliv var blevet helt forvandlet og tilføjede: „Jeg har fundet det, som jeg altid har søgt efter — virkeliggørelsen af alle mine idealer. En grundlæggende forvandling i det økonomiske og politiske system kan kun finde sted gennem revolution. Det behøver ikke at være en blodig revolution, men en revolution i menneskers hjerter.“

Dernæst fortalte Springorum, hvordan han i fremtiden ville kæmpe mod den århundredgamle bitterhed mellem Tyskland og Frankrig og skabe økonomisk samarbejde mellem de to lande til gavn for Europa og verden. Han

Se

vinderen af H. C. Andersencitaterne
side 101

ville også vende tilbage til Ruhr og kæmpe i ånden fra Caux sammen med Metzinger og tusinder som han for at skabe en ny ånd tværs gennem deres land.

Metzinger gav ham hånden og fortalte forsamlingen, at Springorum var ikke længere reaktionær, men en ægte revolutionær. Han forpligtede sig til at leve på dette nye grundlag sammen med Springorum og enhver anden industrimand, som var villig til forvandling.

Hvorfor sker den slags i Caux og overalt, hvor moralsk oprustning vinder frem? Fordi Mennesker begynder at anerkende Gud som deres højeste autoritet og at praktisere det inspirerede demokratiske ideologi i deres eget liv.

Dr. Karl Arnold, ministerpræsident i Nord-Rhin-Westfalen, siger: „Vi må opdrage mennesker til demokrati; gøre det klart for enhver borger, at han har lige så meget ansvar for sit lands handlinger som for sine egne personlige handlinger. „Som jeg er, er mit land.““

I land efter land begynder mennesker at indse rigtigheden af dette og at forstå alvoren i den ideologiske kamp, der udkæmpes i disse år. I tusindvis slutter de op om moralsk oprustning, fordi de ser den som det eneste håb for en kultur, der er ved at gå under.

Til teselskab hos

Lady Baden-Powell

London i april.

Allerede i undergrundsbanen mødte jeg nogle med spejderuniform, og vi sagde til hinanden: „Hampton Court?“ Så var kredsen sluttet, og vi var venner med det samme, og på Waterloo st. mødte vi en snes stykker til. De er vist allesammen englændere, tænkte jeg, for de ser

ens blå ud i uniformen, og bortset fra nogle enkelte i spadseredragt eller indiske gevandter var jeg på det tidspunkt den eneste grønne. Jeg erfarede dog hurtigt, at englændere var ingen af dem, og så begyndte jagten med at finde ud af, hvad de så var, og hvor mange lande der var repræsenteret. Jeg tror, jeg fik det til 20, inden eftermiddagen var forbi — Australien, New Zeeland, Ceylon, Vest Afrika, Syd Afrika, For Indien, Bag Indien, Polen, Ungarn, Holland, Belgien, Frankrig, Norge, Sverrig, Canada, Amerika og så var vi seks ialt fra Danmark, en gul, en blå og fire grønne. Det kan godt være, vi var et par

lande endnu, men der var over 50 spejdere ialt, så jeg nåede ikke at snakke med dem allesammen.

Kunne I tænke jer at have 50 mennesker i jeres hjem en dag til te — 50 fremmede (og alligevel kendte, når alle var spejdere), som I skulle hilse på, tale lidt med og helst også vide noget om, hvordan spejderarbejdet er i deres land, og desuden kunne se på, hvad hver enkelt er inden for spejderne.

Jeg vil tro, at Lady Baden-Powell har været godt træt, da vi allesammen var vel ude af døren igen, men hun var en strålende værtinde, og hele tiden lød der latter fra den kant, hvor spejderchefen var.

„Hampton Court“ — det lyder af gamle konger, store sale og en hel masse andet upraktisk, og det er det også, men en floj er indrettet til private boliger med mange moderne bekvemmeligheder, og her får enker efter englændere, der særlig har udmærket sig i landets tjeneste, overladt en æresbolig. Vi behøver vist ikke at tænke os ret meget om, for at være klar over Baden-Powell's udmærkede tjeneste, og at også lady B.-P. fortjener æresbevisninger, kan vi pigespejdere da i det mindste snakke med om. Så her på dette gamle slot, ½ time med tog udenfor London, står en bolig parat for vores chef, hvergang hun kommer til England. Det er bare ikke så forfærdelig ofte, hun er her, for hele tiden er der et andet land, hun må af sted og besøge — hun lovede mig for resten, at når hun kom til Danmark om 14 dage, ville hun bringe en masse friske hilsener med til alle danske pigespejdere fra os „trækfugle“ herovre i London. Når I læser dette her, har I måske allerede fået dem!

Teselskabet skulle begynde kl. 16, men på indbydelsen havde lady B.-P. skrevet, at vi kunne komme i god tid, så der blev tid til at bese slottet og haven først, og der blev så arrangeret en rundtur i de mange fine gamle sale med malerier af Englands konger og for resten også af vores Christian IX, som vi danske naturligvis var meget begejstret over at finde der, der var store gobeliner på væggene og møbler i den helt gamle stil. Fra de forskellige sale havde vi en glimrende udsigt over den pragtfulde have, som allerede nu, skønt vi kun lige er færdig med påsken, står i fuldt flor med grønne træer, mangefarvede tulipanbede og dejlige indbydende græsplæner. Fra et vindue så vi ned langs en hel allé af udsprungne syrenbuske, og et andet sted fra overskuede vi parkens berømt-hed: labyrinten, der består af høje hække langs en smal sti, der snor sig ud og ind, så man til sidst ikke er klar over, om man nogen sinde kommer ud af det virvar igen.

Nede i kælderetagen så vi et gammelt køkken — skelletterne af nogle kyllinger hang endnu på væggen. Det var på størrelse med en balsal og højt til loftet. I den ene ende var der op til væggen lavet et „bord“ af sten med hulrum nedenunder til ilden, og i „bordpladen“ var der 8—10 riste til at stille pletter og pander på. Det er

lidt i smag med ildsteder, vi har på lejre nu, så I kan se, helt tossede har de alligevel ikke været i gamle dage.

Nu begyndte sulten og tørsten at melde sig hos os. Herovre er eftermiddagsteet et meget vigtigt måltid, og det har vi alle sådan vænnet os til, så vi ikke kan undvære det. Vi blev budt ind i lady B.-P.s floj og folte os straks velkomne og hjemme, og så tror jeg nok, vi allesammen straks styrtede mod tebordene og besluttede at vente med at bese alle værelserne og de hundreder af spejderseværdigheder, til vore materielle lyster var styret. Og hvilket tebord! Almindelige englændere har altid mindst to slags kager til teen, men her — ja, jeg har aldrig set så mange kager på een gang før. Alene ved det bord jeg sad, var der 19 forskellige slags, og senere så jeg flere andre slags ved de andre borde, men selv om man tog fat med god appetit, forbød både gode manerer og vores maver os at nå igennem og smage på alle slags.

Efter teen gik vi så allesammen rundt i værelserne og sludrede sammen, gjorde nye bekendtskaber, beså fine møbler specielt byggede til spejdercheferne, skrin med inskriptioner og spejderfigurer i guld eller sølv, håndmalede lampeskærme med spejderlejre, og hvad det nu allesammen var for noget. Hver ting i stuerne bar præg af gaver fra taknemmelige spejdere over hele jorden, der ønskede at hylde deres chef. Selv i lady B.-P.s soveværelse, hvor vi også kunne færdes frit, fandtes gaver, f. eks. et sengetæppe, som alle patruljer i distriktet Surrey syd for London havde slået sig sammen om at sy. Hver patrulje havde syet en firkant med sit patruljemærke, de var så syet sammen til eet stort tæppe, og ude i kanten var broderet: „Til lady Baden-Powell fra pigespejderne i Surrey“.

Tiden var nu efterhånden så fremskreden, så vi skulle til at bryde op og prøve at løsrive os fra alle de mange dejlige ting, der var at se på — de første havde allerede dannet kø (som man gør det til alt herovre) for at sige farvel til lady Baden-Powell. Det havde været en dejlig og interessant eftermiddag, som jeg sent vil glemme.

En trækfugl

Det kommer ikke så meget an på, hvad der møder dig, som på hvordan du tager det.

I de store ting er det godt at have villet.

Når du går på en solet vej, så lad være bare at tænke på pløret og solet, men se efter de tørre steder — og gør dig det til regel i livets mange slags plører altid at se efter de rene og tørre steder.

Niels Næve

binder

Tøndestik

*

Har man været så heldig at få en kvart tønde tjære til St. Hansbålet, melder problemet sig ofte om transport og håndtering af tønden, som kan være tung, og som slet ikke er rar at tage på med de bare hænder.

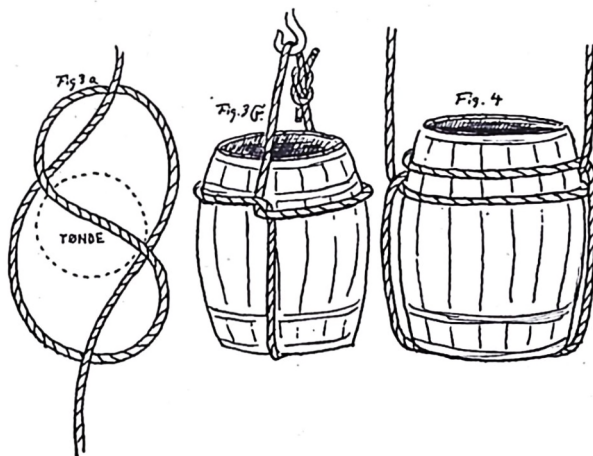
Når tønden skal op på trækkevognen, og når den skal op og hænge i en trefod over bålet, bliver der brug for at slå et tov om den. Også i mange andre tilfælde kan det for en spejder være praktisk at vide, hvordan man håndterer en tønde.

Er tønden hel, så den kan tåle at blive lagt ned, rulles den let op på en vogn eller lignende ved hjælp af to planker eller brædder og et

„skruetov“, som vist i fig. 1. Skruetovet virker som talje, så det giver den dobbelte kraft.

Skal tønden hejses op i liggende stilling, kan man lægge en strop om den, som vist i fig. 2 a. Ved hjælp af et pælestik laves en slynge på stropens ene tamp. Slyngen lægges om tøndens ene ende, medens stroppens anden tamp lægges om tøndens anden ende og fastgøres om sin egen part med to halvstik.

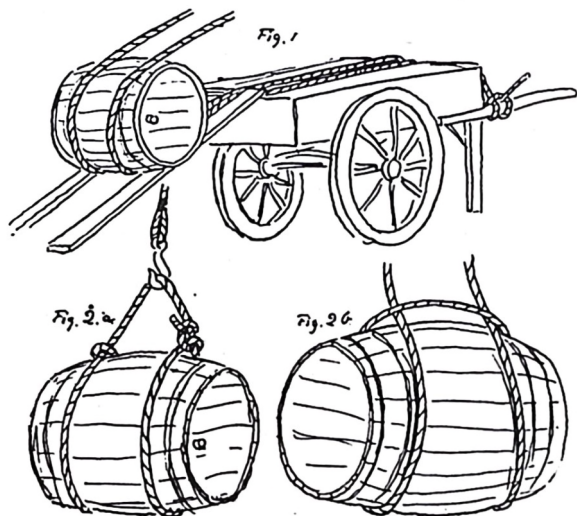
En strop kan også lægges om en liggende tønde, som vist i fig. 2 b, og tampene kan da bruges til at løfte i, eller de kan knobes sammen med et råbåndsknob til en strop, som en krog kan hugges i.

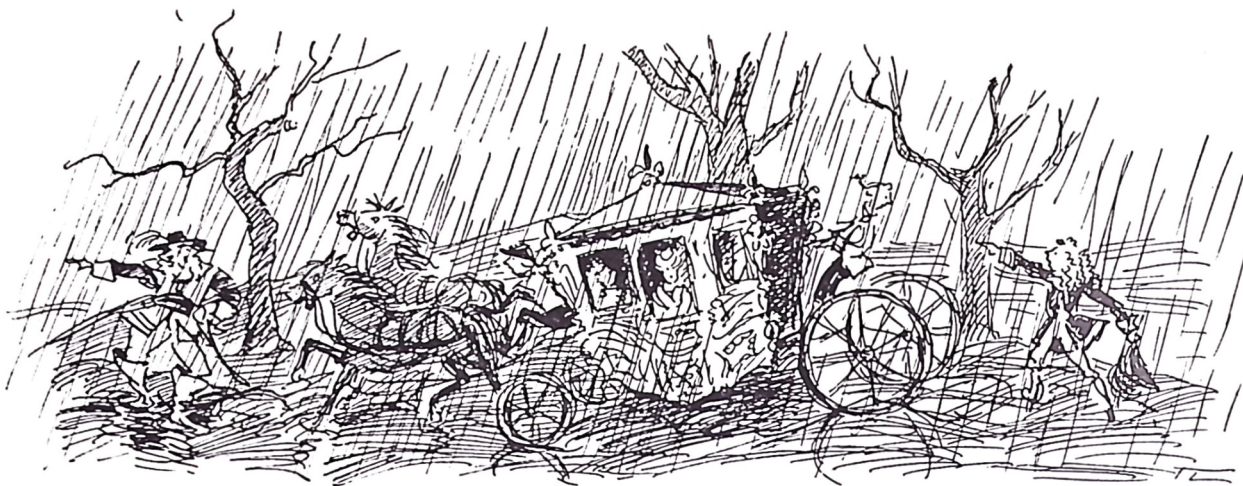

Hvis tønden nødvendigvis skal stå op, når den løftes, fastgøres tovet med et regulært tøndestik. Tøndestikket laves som et almindeligt flamsk øje (ottetalsknob), se fig. 3 a, og tønden anbringes som markeret på tegningen. Bugterne trækkes nu op omkring tønden, over midten af denne, og strammes, som vist på fig. 3 b. Eeventuelt knobes de sammen.

Et andet tøndestik udføres på den måde, at bugten af tovet lægges under tønden, hvorefter der slås et ganske almindeligt halvstik med hver tamp om den øverste del af tønden, som vist i fig. 4.

Niels Næve

Kong Ludvig den XIV på rejse

Kong Ludvig d. XIV af Frankrig beredte sig på at foretage en rejse for at besøge en del af Flandern, som han nylig havde erobret.

Man kan godt være i en urolig og nedtrykt stemning også i nutiden, når man er nødt til at begive sig ud på en forretningsrejse. Man pakker ind og pakker ud — koster med sin familie, smækker med dørene og har rejsefeber og udbryder med mellemrum: „Gid jeg var vel hjemme igen!“ Og dog er det hele så umådelig let nu om stunder. En tandbørste og en natskjorte i en håndtaske — en billet fra et rejsebureau — en plads i toget eller flyvemaskinen, og man er ved vejs ende, før man har fået læst „Fantomet“ og „Carlt“ færdig.

Ak — således var det ikke, når kong Ludvig i 1670 besluttede sig til en lille udflugt. Det var et stort foretagende. For det første skulle han have dronningen og en hel masse af hoffets herrer og damer med samt sin kusine, „den store mademoiselle“ Marie-Louise-Henriette (eller sådan noget) af Bourbon, ministre, fyrster, kammer-tjenere og kammerjomfruer, sekretærer, lakajer, kokke og disses tjenere igen. Hvad der medbragtes af bagage var heller ikke småting. Foruden klæder o. s. v. medførte personalet sådanne nødvendighedsartikler som borde, stole og senge, gryder og pander. Kongeparret rejste med to sove-kammermøblement — et daglig-sæt med rødt damask og et til stads med guldbroderet grønt fløjl. Til dette sidste hørte en vældig himmelseng, der ikke kunne være i en almindelig stue, og som må have været temmelig besværlig som rejsegods. Så vidt jeg kan forstå, skulle rejsen

kun tage nogle få dage, men for at kongen og dronningen endelig ikke skulle savne nogle af de ting, de var vant til, medførtes der også en del gobelin-tapeter, en masse solv-tøj og nogle krystallsekroner. Navnlig de sidste må sammen med den grønne fløjls-himmelseng have været noget vanskelige i transporten.

Alt dette stabledes på vogne — de fornemme folk i skrækelige skrumler af pragtkarrosser — det simplere folk i tarveligere kærre og godset på lastvogne, heste og muldyr. Til at passe på det hele var der et regiment soldater under kommando af grev Antonie-Nonpar de Gau-mont de Lanzun. Han var en lille spinkel, men lynende energisk mand — egoistisk, hensynsløs og ærgerrig — der ikke skånede nogen for sin skarpe tunge. Hans uforkam-metheder gik endogså ofte ud over selve kongen. Bedst tog Lauzun sig ud, når han stram og pyntelig i sin blå uni-form sled og masede med sine soldater, på hvis uddan-nelse og udrustning han intet offer sparede. Til daglig var han alt andet end køn — ufriseret og ubarberet — og hans lange spidse næse var som oftest ildrød, da han plagedes meget af forkølelse. Ved højtidelige lejligheder kunne han godt optræde med stor pragt — lynende af ædelstene og brusende af kniplinger og stoltser som en dværghane for hoffets damer. Underligt nok var denne tyranniske og ubehagelige lille mand en stor hjerteknuser, og alle kvin-der lå for hans fod og lod sig med fryd hundse og skælde ud af ham. Den mest brændende af hans tilbøderinder var selve „la grande mademoiselle“, kongens kusine. Denne nogle og fyrretyveårige ungmø, der trods sin alder og imponerende skikkelse var naiv som et barn, var endelig

blevet ramt af Amors pile og ligefrem forfulgte Lanzun med tilbedelse og maskerede frierier. Hun teede sig som en forelsket skolepige — var koket, bly og skælnsk, hvad der slet ikke klædte hende — og gik stadig ud fra, at han besvarede hendes følelser.

Nu ventede hun sig meget af rejsen til Flandern og håbede, at den ville bringe hende nærmere til den elskede genstand under rejselivets mange små tilfældigheder.

Der kunne ske så meget, og mademoiselle glædede sig som et barn, for det var hendes første forelskelse.

En morgen i april satte det vældige vogntog sig i bevægelse — hoppende, skumplende, svajende og vaklende — under larm og piskesmæld. Himlen var overtrukket, men man håbede på opklaring, og i alt fald strålede processionen af guld og farver. Både herrer og damer var i pragtfulde rejsedragter med fjer og pelsværk og ædelstene — damernes udstyrede med flere meter lange slæb! De skumplende og duvende vogne lyste af forgyldning og gesvejsninger, og foran og bagved — til højre og til venstre — lynede og raslede Lanzuns soldater.

Langs vognene stod de fattige bønder med huen i hånden og så solkongen og hans følge drage forbi — ringlende og klirrende — op af det ene hul og ned i det andet på de elendige, opkørte veje. Det var som en himmelsk åbning i den grå og fattige hverdag.

Men herligheden varede ikke længe! Ud på dagen begyndte regnen at falde — en strid, trøstesløs, uendelig regn, der hurtigt forvandlede vejene til bundløst dynd. Det blev værre og værre. Længe varede det ikke, før de fine soldater, kuske, forridere og lakajer lignede druknede katte med sjaskede, dryppende fjerbuske og tilsølede uniformer. Hestene sank i til bugen og vognene til hjulnavene. Kuskene skældte og smældte og piskede på hestene, der fortvivlede sparkede i pløret, og uafsladeligt måtte tjenereskabet springe af i snavs til skridtet og med håndkraft hale de gyngende vogne op af hullerne. Leret sad i store klatter over vinduerne, så der ikke var tale om at se ud af dem på det trøstesløse landskab. Man sad hele dagen og så på hinandens blege, søvnige ansigter, til man ønskede, at man aldrig skulle se dem mere.

I kongens vogn sad mademoiselle og pintes ved at se den elskede genstand Lanzun med korte mellemrum ride hen til kongens hastigt nedslåede vindue og med blottet hoved bøje sig ned for at modtage kongens ordrer. Hun så hans uniform blive mere og mere gennemblødt og hans

næse blive mere og mere rød. Nu blev han sikkert forkølet igen. Tilsidst kunne hun ikke bære det mere, men bad kongen tillade ham at beholde hatten på. Kong Ludvig var en elskværdig og godhjertet mand, så han føjede hende straks, men så dog lidt forbavset på hende. Han satte selv pris på Lanzun, når denne da ikke irriterede ham alt for galt ved sin uforskamethed og påståelighed, men mademoiselles varme omsorg var ham lidt påfaldende.

Denne aften nåede rejseselskabet dog en by og blev ordentlig indkvarteret. Det værste snavs blev vasket af, og der blev rettet lidt på stadsen. Der forlyder intet om, hvorvidt himmelsengene og lysekronerne pakkedes ud ved denne lejlighed, men man må snarere antage, at alle var glade ved bare at komme i hus og få varm mad og nogenlunde natteleje.

Næste morgen regnede det om muligt endnu værre, og sukkende indtog alle deres pladser i de klamme vogne. Dagen sneglede sig hen på samme triste måde som dagen igår. Alle var på fortvivlelsens rand, men søgte at trøste sig ved udsigten til at få varm mad og nattely i byen Landrecies, når de blot var kommet over floden Sambre.

Da kom en rytter af fortroppen plaskende gennem muddret med den sørgelige meddelelse, at floden på grund af regnskylllet var svulmet op og havde sprængt broen og revet den med sig. Klokken var 10 om aftenen. Mørke og håbløshed sænkede sig over de trætte, forfrosne hoffolk, der sad indespærrede i deres tilsølede vogne, mens Lanzun desperat og indædt red frem og tilbage og forgæves søgte efter et vadested.

Endelig stak en officer hovedet ind i vognen og meldte, at monsieur de Lanzun havde været så heldig at finde et forladt hus ved flodbredden, hvor alle kunne få tag over hovedet. Der var ikke noget valg, så man skred til udstigningen af vognene. Dette var ingen let sag, for om så himmel og jord stod i eet, skulle hofceremoniellet overholdes, og man kan nok forstå, at det var besværligt at holde på værdigheden, når selvopholdelsesdriften bød en blot at løfte op i skørterne og styrte i læ hurtigst muligt. Mademoiselle var den overste dame ved hoffet og det var hendes ret og pligt at ledsage dronningen til sengs. Hun kørte den dag i vogn med kongens broder, men intet skulle få hende til at forsømme sin ærefulde pligt. Da hun havde arbejdet sig hen til den kongelige vogn, fandt hun dronningen allerede stående i muddret grædefærdig af elendighed, men hun havde dog heldigvis ikke glemt sin

kongelige værdighed i den grad, at det var faldet hende ind at hejse op i slæbet og løbe i ly.

Mademoiselle greb slæbet, mens en noget mindre fornem hertuginde igen tog hendes. Hertugindens slæb blev igen båret af en grevinde, og således gik det ned gennem rangen, til man nåede de aller tarveligste, der ingen slæb havde. Kongen rakte sirligt dronningen sin hånd, alle herrene blottede hovederne og bukkede, og damerne nejede. Regnen væltede ned fra oven, mudderet sprøjtede forneden, tordenen bragede og lynene flammede, men med afmålte, elegante skridt bevægede toget sig fremad.

Pludselig lød et gnavent udbrud fra dronningen: „Kusine — De trækker i mig!“ Men mademoiselle svarede med behersket arrigskab: „Madame — jeg er sunket i et mudderhul til livet. Vær så god at vente, til jeg kommer op!“

Det omtalte hus viste sig at være en tom, forfalden hytte med to rum. Alle tanker om himmelsengene og lysekronerne var ganske udelukkede her, hvor et menneske ad gangen kunne komme igennem dørene. I det inderste rum, som de fornemste af selskabet tog i besiddelse, var der gjort et forsøg på opvarmning med et lille bål af fugtigt strå, der øsede og røg jammerligt.

Mens man endnu forhandlede om, hvorledes man skulle indrette sig i de tomme stuer, ankom der en drivvåd men sejrstolt rytter og overrakte en gryde suppe, som han under store besværligheder havde fragtet over den opsvulmede flod ad en stor omvej. Det var en gave fra borgmesteren i Landrecies til de nødstedte rejsende. De forkomne mennesker samlede sig om suppen, der så alt andet end indbydende ud. En hel del var spildt på vejen, og resten var blandet med regnvand og vejsnavs — stivnet og kold sad en ækel skorpe op ad grydens sider. Men det var dog bedre end ingenting, og suppen gled ned.

Det var en forfærdelig nat. Alle måtte ligge på det bare gulv, og den kongelige værdighed blev sat på en hård prøve. Det var ikke let at være majestætisk under disse forhold, men forhåbentlig lykkedes det trods alt. I alt fald var der ingen, der var oplagt til at le, men søvn blev der nok heller ikke meget af.

For mademoiselle rummede denne nat alligevel en vis lyksalighed. Hun havde nemlig sin plads indenfor døren, og Lanzun, der hele natten styrtede ud og ind ad døren for at forhandle med kongen, måtte hver gang skræve over hende, og hun havde således anledning til at skimte hans

skikkelse, høre den kære stemme både, når han var ved at falde over de liggende, og sommetider endogså blive sparket af hans brede soldaterstøvler. Det var ligefrem lidt af det, hun havde drømt om.

Endelig brød dagen frem. Regnen øsede stadig ned, men det viste sig nu som en glædelig overraskelse, at den utrættelige Lanzun i løbet af natten havde fået en slags ponton-bro over floden, så hele vogntoget kunne føres over. Næste nat tilbragtes i et hyggeligt kvarter hos byens kommandant, og de medbragte bekvemmeligheder kunne nu forhåbentlig pakkes ud og anbringes til nytte og hygge.

Hvorledes resten af turen gik meldes der ikke noget videre om. Formodentlig er rejsefølget blevet i Landrecies, til vejret bedredes, og har så fortsat rejsen under lidt bedre forhold og med færre besværligheder.

Man kan spørge, hvordan man ved så meget — så mange små enkeltheder, som her er fortalt, men sagen er, at folk den gang skrev dagbøger og breve i tykke bind — fulde af den intimeste sladder. Mademoiselle selv skrev i sin dagbog om sine oplevelser og sit hjertes tilstand fra time til time. En fornem dame — madame de Sévigné — fortalte i omfangsrige breve sin datter løst og fast fra hoffet, og en herre, der hed Saint-Simon skrev sine erindringer i 7–8 vældige bind. Det samme gjorde mange andre. Samtidig sad her hjemme Leonora Kristine i blå-tårn og skrev sit „Jammersminde“. Det var en tid med skrivelyst.

Det lykkedes senere virkelig mademoiselle at lokke Lanzun til at indgå et hemmeligt ægteskab med hende, skønt han længe strittede imod og skiftevis spillede dum og var uforskammet imod hende. Dels var han aldeles ikke forelsket i den skikkelige, overmodne dame, og dels var han bange for kongens vrede, men han blev træt af hendes ihærdighed og fristedes af hendes rigdom og den fordel, han kunne have ved at komme i slægt med kongehuset.

Kongen lod ham en tid sætte i Bastillen, men slap ham ud igen, da mademoiselle var ved at dø af sorg. Han var som før sagt en elskværdig og godhjertet mand. Mademoiselle blev også hårdt nok straffet ved Lanzuns hensynsløshed. Da han tilsidst havde ødt halvdelen af hendes store formue og behandlet hende meget dårligt, blev hun omsider så vred på ham, at hun på sit dødsleje nægtede at se ham.

Lanzun oplevede endnu mange sælsomme eventyr, men det er en anden historie.

Mum.

* Boganmeldelser *

Barndom i gyden. Piet Bakker. Jespersen og Pio. 5,25 kr.

Forfatteren af Frantsbøgerne har i bogen „Barndom i gyden“ skrevet om sin lykkelige barndom i Amsterdams fattigkvarter. Det er en bog, der kan læses med glæde både af store og små, for det er ikke nogen social roman i den forstand, at den er en anklage mod samfundet, det er blot en række pudsige og rørende situationer, skrevet i Piet Bakkers usentimentale og lunt ironiske stil.

* * *

Præstens rollinger. Geit Bjerre. Jespersen og Pio. 3,50 kr.

En bog for meget ungdommelige læsere om 5 glade børns frie liv og spilopper i en jysk præstegård. Vi hører om præstens rollingers fremtidsdrømme, og om den yngste, der har sin egen energiske og sjove facon at rydde alverdens forhindringer af vejen på.

* * *

Eventyret om Island. Max Wahl. Jespersen og Pio. 6,50 kr.

En udmærket samtidig underholdende og belærende bog om Islands geografi og historie, fortid og nutid. Bogen er god at få forstand af for en patrulje, der har pennevenner på den fjerne sagao.

* * *

Martin i Syd-Afrika. Sigrd Thomsen. Tegninger udført af A. Muchitsch. Gyldendal. 4,35 kr.

Når det ordblind barn har fået så megen læsefærdighed og så meget mod og så stor læselyst, at det gerne vil bevæge sig ud på egen hånd, bort fra sin lærers enkle og tilrettelagte materiale, findes der ikke meget, det kan læse. Barnet er på dette tidspunkt som regel nået til den alder, hvor dets modenhed og intelligens kræver den udpræget spændende læsning som f. eks. „Robinson Krusoe“ og „Skatteøen“. Men det kan ikke klare denne læsning. Det kan måske klare småbørnsbøger, men hvilken dreng eller pige i drengebogsalderen kan man få til at læse blot nogle få sider af dem? Der er faktisk et hul i vor børnebogslitteratur, og det er dette hul, fru Sigrd Thomsen har prøvet at fylde „Martin i Syd-Afrika“ i.

Hun skrev bogen så spændende som muligt, da det er spændingen, der skal holde det læsehæmmede barn fast. Bogen byggedes op over begivenheder, der er hændt hende selv eller nærmeste omgangskreds i et milieu, der i sig selv er fængslende, nemlig Syd-Afrika, hvor forfatterinden har boet. Børn er stærkt logiske, derfor tyede hun til sandheden. — Hovedpersonerne i bogen er Martin og hans søster Birgit, der bliver overfaldet af en neger uden

for byen. Nogen tid efter forsvinder deres fars dokumentmappe, som indeholder vigtige tegninger. Samtidig ser det ud, som den neger, der overfaldt børnene, er vendt tilbage. Martin og Birgit bliver derfor sendt på ferie længere oppe i landet, i Rhodesia, hos deres onkel Ole. Her oplever de en mængde. Onkel Ole har mange sorte tjenere, en dejlig hund og en tam abe; de bliver børnenes gode venner og tager del i mange af de spændende og fornøjelige hændelser. Martin kommer på sporet af sin fars dyrebare mappe og sætter hele sin klogskab og alt sit mod ind på at skaffe tegningerne tilbage.

* * *

Santa Lucia. Astrid Holbøll. Jespersen og Pio. 4,25 kr.

Det er en rar og hyggelig ungpige bog om den 17-årige Pernille, om hendes oplevelser i en præstegård og på malerskole i København med lidt kærlighedskrydderi til sidst.

* * *

Ud i det blaa. Oversat fra norsk af Grete Bjerregaard.

Gyldendal. 3,00 kr. hft., 5,00 kr. indb.

Ulla Meyer hedder en god norsk forfatterinde for unge piger. I hendes underholdende roman „Ud i det blaa“ er der fire charmerende hovedpersoner: Christella With, kaldet Chris, der er luftstewardess, hendes yngre søster Ada, som går på et engelsk kollegium, og deres venner Peter og Bernt, henholdsvis forretningsmand og radiotelegrafist på ruten Oslo—Marseille. Den ældre generations vigtigste repræsentant er Ferdinand Miller, „Onkel Ferdinand“. — Handlingen fører læserne fra Oslo til det blå Middelhav, fra skærgårdsidyller til Paris, fra Konnerudkollen til New York, alt sammen med en række spændende hændelser i følge, der er fortalt med fart og humor. En kærlighedshistorie slynger sig fint ind i handlingen.

* * *

Robinson Krusoe. J. H. Campe. 10. udgave. Tilrettelagt for børn ved Henrik Madsen. Ill. af Axel Mathiesen.

Gyldendal. 2,85 kr. hft., 4,00 kr. kart.

„Robinson Krusoe“ er, for at bruge en ofte anvendt kliché, „alle tiders børnebog“, tidløs og evig, tør man vist godt påstå. Det er en bog, som alle børn skal læse, helst på det trin af deres udvikling, der kan betegnes som Robinson-alderen. I så fald bliver det ikke en bog som mange andre, men en oplevelse. Mange mennesker har gjort den erfaring, at hvis de fik Robinson i hænde på det rigtige tidspunkt, læste de ikke om Robinson og hans liv på den ubeboede ø, de var Robinson. Den er nu i J. H. Campes uforlignelige fremstilling, der er tilrettelagt af afdøde rektor Henrik Madsen, kommet i en ny udgave hos Gyldendal, der har forsynet den med ypperlige tegninger af Axel Mathiesen.

September måned 1949

Vandresko

Alsboe, brun colb. meget kraftig sko, alle st. 33,00 39,35

Trave- og skolesko

Alsboe, brun, mokkasin facon m/fast-syet plos. Alle størrelser 40,00

Ski- og vandrestøvler

Alsboe, alle størrelser 37,00 47,30
Wedela, st. 35/41 51,00 53,90
Begge kvaliteter ergode kraftige støvler med god pasform.

Vi har alt i snorebånd, såler, sværte, olie og blokke t/skistøvler.

Strømper

lange merc. st. 9/9½ 5,75
silke, pæne, brune, st. 9/9½ 5,25 5,85

Sportsstrømper,

pæne, uldne, god kval. st. 5 3,50
st. 6 3,75
st. 7 4,50
st. 8 4,75
st. 9/9½ 4,95

Ankelsokker

brune, let ulden kval. st. 7 2,95
st. 8 3,65
st. 9/9½ 4,25
ulden sok, st. 8/9/10 4,85
svær ulden sok, st. 7 3,85
st. 8 4,40
st. 10 5,75

Mørkeblå let ulden trøje

anvendelig haade til uniform og civill
tøj, m/lynlås. Fås i st. 34 22,55

st. 36 23,20
st. 38 24,55
st. 40 26,40
st. 42 27,50
st. 44 28,35
st. 46 29,75
st. 48 30,25

Vandretasker

grå tværsæk, god, rummelig 6,75
grå m/2 lynlåse 12,85
brungrøn m/hvide kanter, kan bæres
både som skulder- og rygtaske. 14,75
Kit-Kat paksæk, både cykle, vandre-
og rygsæk 18,90

Silvakompas

original m/vædske 27,50
læderetui l/at sætte på bæltet. 6,00

Nyhed!

Mørkeblåt stærkt sangbogsomslag,
giver den gamle sangbog et nyt Ud-
seende 2,25
Tillæg til sangbogen, med mange
gode sange 0,75

* * *

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøegade 199,
Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle
bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF „FØRERBLADET“

Midlertidigt: Fru A. Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpskontoret, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 31. august 1949

40452